

Januari 2023

Hoe zou het met hem zijn? Dat vraag ik mij regelmatig af. Onze levens kruisten zich op die ene eerste van november. Ik, vijftien jaar, jongere zus van. Hij aanrichter van het drama dat zich had afgespeeld. De chauffeur van de vrachtwagen. Zó van dichtbij cruciale momenten gedeeld. Hij hield haar hand vast toen ze geen adem kreeg. Hij die gebeden heeft dat ze het zou halen. Hij die zich iedere november weer herinnert, aan die ene dag dat alles veranderde. Hij die zich vaak afvroeg hoe het zou zijn met ons.

Zo dichtbij en zo ver weg.

Voorbij aan schuld en verwijt, daar in het menszijn, daar kan ik naar hem uitreiken. Ik kan naar hem uitspreken dat ik altijd gehoopt heb dat het goed met hem zou gaan. Ik wil hem laten weten dat ik hem niet haat, zelfs niet boos op hem ben. Ik word me gewaar hoe kostbaar het is om het goede in de ander te ontmoeten, te zien. Hoe dan de essentie van het leven de ruimte krijgt. Wat betekent dat we ook samen kunnen zijn bij de rauwe waarheid, de chauffeur en ik. Juist dwars door alles heen wordt de essentie van het leven eer aangedaan. Ik voel dat ik hiermee ook Floor eer aan doe. Mijn zus.

Hij reed haar dood. Ongewild. Het gebeurde toch.

November 1996

Niets had mij voorbereid op deze situatie. Het is vrijdag 1 november 1996. Die ochtend, toen je wegfietsste naar school, zou de laatste keer zijn dat ik je 'heel' zou zien. Het is een week na jouw zeventiende verjaardag. Je vond zeventien de leukste leeftijd, zei je laatst nog. Als je jonger bent mag je nog niet zo veel en als je ouder bent moet je meer verantwoordelijkheid dragen. Zeventien was perfect besloot je.

Ik ben die middag net thuisgekomen van school als ik onze hond Jimmy uitlaat. Het is droog en de wind voelt haast zacht op mijn wangen. Ik weet dan nog niet hoezeer alles van deze dag, dus ook het weer, in mijn geheugen gegrift zou komen te staan. Wanneer ik onze straat inloop, komt er tegelijkertijd een politieauto de straat in rijden. Ze stoppen vlak bij ons huis. Ik ben er ook bijna. Mijn ouders zijn net thuisgekomen, zie ik aan de auto op de oprit. Twee politieagenten stappen uit en lopen het paadje op richting onze voordeur. Wat gek, denk ik. En er gaat nog door mij heen dat ze zich vast vergist moeten hebben. Redelijk onbezorgd loop ik ook het paadje op richting de voordeur die inmiddels is opengedaan door mijn ouders. Twee ernstige gezichten kijken ons nu van onder hun pet aan.

'Zijn jullie de ouders van Floor de Jong?' vraagt een van hen. Er gaat een schok door mij heen bij het horen van deze ene vraag die ze stellen aan mijn ouders.

'Ja, dat zijn wij.'

Ook al wist ik natuurlijk het antwoord dat komen ging, toch bevestigen die vier woorden een angst in mij die samen met de schok plots in me woont.

De oudste van de twee agenten, een vriendelijk ogende man, kijkt even kort naar zijn collega. Alsof hij zoekt naar woorden.

‘Floor heeft een ernstig ongeluk gehad. Het is goed als jullie zo snel mogelijk naar het Catharina ziekenhuis gaan.’ Zijn ogen staan ernstig en tegelijkertijd stralen ze iets bemoedigends en warmte uit.

Ik begrijp al gauw, het is goed mis.

Onderweg naar het ziekenhuis zien we jouw verfrommelde zwarte oma-fiets liggen op de rotonde in ons dorp. Mijn maag krimpt ineen. Ik durf niet te denken aan hoe het dan wel met jou moet zijn. Het is alsof we alle drie onze adem inhouden totdat we in het ziekenhuis zijn. Op de eerste hulp mogen we meteen door. Mijn ouders worden meegenomen. Ik wil ook mee naar binnen, naar jou. Maar een arm houdt me tegen en de deur sluit vlak voor mijn neus.

En hier sta ik als vijftienjarige, ineens alleen, op de spoedeisende hulp.

Ik voel aan alles dat ik het beter zou verdragen jou gehavend te zien dan hier alleen te zitten op de gang met doodsangst in mijn hele lijf. Het is ondraaglijk om geen idee te hebben van hoe het met je is en de bezorgde blikken te zien van iedereen die in en uit die deur komt. Ik observeer ze nauwkeurig, probeer iets af te lezen van hun gezichten wat me iets kan vertellen over jou. Wat